

i det Folketingsudvalg, der forhandlede med daværende Finansminister Lüttichau, og jeg tror at vide, at han stillede sig ikke uvillig over for denne Sag. Altsaa en Skat paa den indenlandske Vinproduktion. Jeg vil sige, at der her er et meget vigtigt, væsentligt og berettiget Skatteobjekt. Her kan der indvindes ret klækkelige Midler til Vederlag for en Nedgang i Toldbeskyttelsen. Jeg vil i den Henseende minde om, at det er store Masser af Vin, som indføres her, indføres paa Træer, Fade og andet. Der indførtes gennemsnitlig i 1896—98 $7\frac{1}{2}$ Mill. Pund Vin paa denne Maade. Paa Flasker var det kun 170,000 Potter. Af disse Tal vil det skønnes, at langt den største Masse af Vin, som forbruges her i Landet, tappes om, laves og blandes her i Landet. Hvis man nu paalagde en Stempelskat, eller hvorledes man nu vilde gøre det, for den indenlandske Vinproduktion er jeg overbevist om, at man vilde naa til Millioner, som kunde bruges til Erstatning for Nedgangen paa Toldafgifterne. Man skulde altsaa sige som saa: hvad der fabrikeres og produceres herhjemme til eget Forbrug, beskattes ikke, men al den Vin, som laves herhjemme til Salg baade af indenlandske og udenlandske Produkter, skal beskattes med en Skat, som svarer omtrent til den nuværende Brændevinsafgift. Hvis man vilde gøre det, vilde man efter min bedste Overbevisning naa til at indvinde adskillige Millioner, hvor mange kan ingen af os sige, saa længe vi ikke have noget Begreb om Produktionens Størrelse. Denne Tanke har jeg og mine Meningsfæller aldrig opgivet, men det er en Selvfølge, at da vi gaa ud fra, at Kompensations tale vi først om, naar vi ere færdige, have vi ikke haft Brug for at nævne det uden lejlighedsvis, men jeg har aldrig sluppet Haabet om, at naar vi naaede til en endelig Afgørelse af Kompensationen, vilde ogsaa dette Spørgsmaal blive taget op. Dets Gennemførelse vil være retfærdig og rimelig. Først og fremmest maa vi have Lighed i Skatten paa Brændevin og Vin. Den indenlandske Vinproduktion maa have lige Vilkaar med den indenlandske Brændevinsproduktion, før der kan være Tale om at forhøje Brændevinsskatten. Det er urimeligt at beskatte særlig den fattige

Mands Forbrug, naar man undlader at beskatte den rige Mands Forbrug. Den høje Told paa Vin paa Flasker har man anket over, og det er ogsaa kun en Beskyttelsestold for den indenlandske Vinproduktion. Landstinget har ogsaa sat den ned fra 2 Kr. til 1 Kr. 25 Øre, men dog vil disse 1 Kr. 25 Øre være en alt for høj Beskyttelse. Lad os først faa Lighed paa dette Felt, og lad mig saa sige til alle, der tale saa meget om denne Brændevinsskat, at det dog er ganske anderledes rimeligt, forsvarligt og retfærdigt at sige: vi søge Dækning ved en Beskatning af den indenlandske Vinproduktion, end at gaa til en Brændevinsskat, og jeg vil udtale det Haab, at der aldrig kommer noget Folketing, der under nogen som helst Omstændighed gaar med til en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, forinden man har opnaaet Lighed mellem Beskatningen af den indenlandske Produktion af Vin og Brændevinsbeskatningen.

Jeg haaber, at jeg gennem disse Udtalelser har givet tilstrækkelige Antydninger af forskellige Kompensationsmuligheder, saa man behøver ikke at nære nogen som helst Bekymring i saa Henseende for at fortsætte Forhandlingerne; dersom vi ellers ved at fortsætte Forhandlingerne kunde naa et Resultat, kommer vi sagtens ud over Kompensationen. Og hvis man ikke kunde blive enig om det ene eller det andet Punkt, som jeg har nævnt som Kompensationsobjekter, saa er der jo tilbage Dækning paa selve Toldloven. Der er dem, der sige, at det er saa ubetydeligt, at det ikke er værd at tale om, det er navnlig det andet Mindretal, som har udtalt, at noget saa betydningsløst som en i sig selv hvilende Toldlov — det er det Udtryk, der er blevet brugt, og som dette Mindretal har optaget — kan det andet Mindretal ikke paa nogen Maade være med til at billige. Men jeg vil dog bemærke, at det Mindretal, der taler saaledes, har tit og ofte foreholdt os, at vi skulde være fornøjede med smaa Fremskridt, hellere tage smaa Fremskridt end ingen Ting, det har tidt og ofte bebrejdet os, at vi tog for meget i Munden, og som Følge deraf standse Sagerne. Jeg vil sige til dette Mindretal, som anser det for saa betydningsløst,